

výrok: _____ dne: _____

výrok: _____ dne: _____

a je vykonatelné dnem _____

č. j. 2 Ko 37/2020-2310

USNESENÍ

v Praze
dne

18-08-2021



Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ivany Mlejnkové a soudců Mgr. Tomáše Brauna a JUDr. Petra Vaňouse v konkursní věci

úpadce: **Vojenské stavby CZ, a.s.**, IČO 25684965
sídlem Sokolovská 278, 180 44 Praha 9

o odvolání

konkursního věřitele: **Ing. Jiří Procházka**, narozen 19. ledna 1955
bytem Čentická 2067, 190 16 Praha 9
zastoupený Mgr. Ivanem Brambaški, advokátem
sídlem U Prašné brány 1079/3, 110 00 Praha 1

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. září 2020, č.j. 99 K 45/2000-2284,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. září 2020, č.j. 99 K 45/2000-2284 se mění tak, že soud schvaluje konečnou zprávu o zpeněžení majetku z podstaty s vyúčtováním odměny a výdajů správce konkursní podstaty ze dne 31. března 2020 tak, že

- a) příjmy konkursní podstaty činí celkem 1 298 632 177 Kč,
b) výdaje z konkursní podstaty (již uskutečněné a budoucí) činí celkem 1 146 821 570 Kč, z toho
- již uskutečněné výdaje uvedené v bodě IV. konečné zprávy ve výši 1 097 739 466 Kč spolu s výdaji na splnění částečného rozvrhu pohledávek první třídy ve výši 39 455 076 Kč dle bodu VII. konečné zprávy činí celkově 1 137 194 542 Kč,
 - budoucí dosud neuskutečněné výdaje z konkursní podstaty uvedené v bodě V. konečné zprávy ve výši 9 309 491 Kč spolu s pravomocně přiznaným nárokem konkursního věřitele Ing. Jiřího Procházky, nar. 19. ledna 1955, bytem Čentická 2067, 190 16 Praha 9, na zaplacení úroků z prodlení ve výši 10 % p.a. z částky 368 056 Kč od 10. ledna 2001 do 27. srpna 2009, tj. ve výši 317 537 Kč co pohledávky za podstatou, činí celkově 9 627 028 Kč,
- c) částka určená k rozvrhu pro věřitele pohledávek druhé třídy činí 151 810 607 Kč.

Odůvodnění:

1. Městský soud v Praze (dále „soud prvního stupně“ nebo jen „soud“) v konkursu vedeném na majetek úpadce Vojenské stavby CZ, a.s. (dále jen „úpadce“) usnesením ze dne 3.9.2020, č.j. 99 K 45/2000-2284 schválil konečnou zprávu o zpeněžení majetku z podstaty s vyúčtováním odměny a výdajů správce konkursní podstaty, podle které činí
a) příjmy celkem 1 298 632 177 Kč,
b) výdaje celkem 1 107 048 958 Kč,
c) částka určená k rozvrhu věřitelům 152 128 144 Kč.
2. V odůvodnění svého usnesení soud prvního stupně uvedl, že mu správce konkursní podstaty (Mgr. Pavel Klán – dále jen „správce“) podáním ze dne 31.3.2020 předložil svoji konečnou zprávu o zpeněžení majetku z podstaty a vyúčtování odměny a výdajů (dále jen "konečná zpráva"), podle které příjmy konkursní podstaty činí celkem 1 298 632 177 Kč, výdaje z podstaty činí celkem 1 107 048 958 Kč a částka určená k rozvrhu věřitelům činí 152 128 144 Kč. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.

§ 29 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání (dále jen „ZKV“) soud tuto konečnou zprávu po přezkoumání vyvěsil na své úřední desce dne 27.4.2020 a uvědomil o tom úpadce a konkursní věřitele.

3. Proti zveřejněné konečné zprávě podal námitky konkursní věřitel č. 1307 Ing. Jiří Procházka (dále jen „Věřitel“), a ro podáním ze dne 11.5.2020.

[1] Namítal, že se v daném konkursním řízení domáhal mimo jiného zaplacení odstupného ve výši 368 056 Kč, a protože mu správce tento pracovněprávní nárok odmítl uspokojit, byl nucen domáhat se jej soudní cestou. Na základě pravomocného a vykonatelného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13.5. 2009, č.j. 19 Cm 143/2003-259 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9. 2010, č.j. 13 Cmo 214/2009-290 pak byla správci uložena povinnost uhradit Věřiteli odstupné ve výši 368 056 Kč s úroky z prodlení ve výši 10 % p.a. z této částky od 10.1.2001 do 27.8. 2009. Správce uhradil Věřiteli pouze přiznanou částku 368 056 Kč, nikoli však přiznané úroky z prodlení a tato jeho pohledávka za podstatou tak zůstala neuspokojena. V rozsudku č.j. 13 Cmo 214/2009-290 přitom Vrchní soud v Praze vyslovil jednoznačný názor, že v případě pracovněprávních nároků podle ust. § 31 ZKV, kam patří též pohledávka z titulu odstupného, lze společně s vymáhanou pohledávkou požadovat jako příslušenství i úroky z prodlení, které k pohledávce přirůstají od jejího vzniku do zaplacení. Podle Věřitele je postup správce o to více zarážející, že v případě jiného Věřitelova pracovněprávního nároku - pohledávky čisté mzdy za období od 1.10. do 12.10. 2000 ve výši 27 172 Kč s příslušenstvím, přiznané mu pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4.4.2013, č.j. 19 Cm 143/2003-399 - byl tento nárok správcem bez výhrad uhrazen včetně úroků z prodlení přiznaného ve výši 10 % p.a. z částky 27 172 Kč ode dne 10.1. 2001 do zaplacení.

[2] Dále Věřitel v námitkách uvedl, že ačkoliv od vydání rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29.1.2015, č.j. 21 Cdo 735/2014-463 musí být správci zřejmé, že Věřitelovu pohledávku zařadil nesprávně, měl ji vést v kategorii pohledávek za podstatou podle ust. § 31 ZKV, neučinil v této věci nicého. Nejvyšší soud ve zmíněném rozsudku převzal argumentaci obsaženou v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 19 Cm 143/2003-399, podle které na základě dohody o ze dne 19.9. 2000 byl pracovní poměr mezi Věřitelem a úpadcem změněn tak, že Věřitel nadále pracoval již jen jako poradce výkonného ředitele, tedy jako běžný zaměstnanec, kdy do konce výpovědní lhůty vykonával na této pozici práci podle pokynů výkonného ředitele Ing. Petra Schúrka (zejména inventarizaci majetku). Je tak zjevné, že Věřitel ode dne 19.9.2000 již nebyl vedoucím zaměstnancem úpadce, a této skutečnosti proto mělo odpovídat zařazení jeho pohledávky z titulu náhrady mzdy ve výši 268 272 Kč s příslušenstvím mezi pohledávky za podstatou. Správce ale žádnou nápravu dosud nezjednal a pohledávku vedl jako rozvrhovou, zařadiv Věřitele nesprávně do kategorie vedoucích zaměstnanců úpadce.

4. Z uvedených důvodů Věřitel v námitkách požadoval, aby soud konečnou zprávu vrátil správci k dopracování tak, že do ní zahrne pravomocně přiznanou pohledávku Věřitele představovanou úroky z prodlení ve výši 10 % p.a. z částky 368 056 Kč od 10.1. 2001 do 27.8. 2009 a dále jeho pohledávku z titulu náhrady mzdy za období od 13.10. do 31.12.2000 ve výši 268 272 Kč s úroky z prodlení ve výši 10 % p.a. z této částky od 10.1. 2001 do zaplacení, aby tak obě pohledávky mohly být zaplacený z konkursní podstaty. K prokázání svých tvrzení založil do spisu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13.5. 2009, č.j. 19 Cm 143/2003-259, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9. 2010, č.j. 13 Cmo č.j. 214/2009-290, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9.11. 2012, č.j. 73 EXE 5756/2012-15 ve znění opravného usnesení ze dne 13.12. 2012, č.j. 73 EXE 5756/2012-23, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4.4. 2013, č.j. 19 Cm 143/2003-399 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.1. 2015, č.j. 21 Cdo 735/2014-463.

5. Správce ve vyjádření k námitkám uvedl, že je v nich obsažena jen dílčí rekapitulace průběhu pravomocně skončeného soudního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 19 Cm 143/2003, zaměřené na výrok a odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 13 Cmo 214/2009-290 a na rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 21 Cdo 735/2014-463, a že Věřitelem uplatněná argumentace je nepřehledná a zavádějící. Podle správce je nedůvodný Věřitelův požadavek na zahrnutí výše uvedených dvou nároků do konečné zprávy co pohledávek náležejících k uspokojení z konkursní podstaty, a to vzhledem k následujícím skutečnostem:
- [1] Pokud jde o pohledávku z titulu náhrady mzdy za období od 13.10. 2000 do 31.12. 2000 ve výši 268 272 Kč s příslušenstvím, žaloba Věřitele o zaplacení této pohledávky byla z důvodu jejího promlčení zamítnuta pravomocnými rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 13.5. 2009 č.j. 19 Cm 143/2003-259 (výrok III.) a Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9. 2010, č.j. 13 Cmo 214/2009-290 (výrok I.). Tyto rozsudky správce k vyjádření přiložil.
- [2] Pokud jde o pravomocně přiznanou pohledávku Věřitele představující úrok z prodlení 10% p.a. z částky 368 056 Kč za období od 10.1. 2001 do 27.8. 2009, z odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9. 2010, č.j. 13 Cmo 214/2009-290 (na straně 6) vyplývá jednoznačně jeho závazný právní názor, podle kterého povaha přiznaného sporného nároku neumožňuje jeho uspokojení z konkursní podstaty úpadce, a to z důvodu vyloučení tohoto druhu z pohledávek z uspokojení v konkursu ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) ZKV. Na tyto zásadní okolnosti, které brání uspokojení jeho uvedené pohledávky, přitom byl Věřitel upozorněn i dopisem správce ze dne 16.11. 2010 (č.j. SKP/155/2010) a dopisy správce právního zástupce Mgr. Luise Velázqueze ze dne 14.9.2018 a 25.9.2019. Uvedené rozsudky a dopisy přiložil k vyjádření. Mínil, že správnost jeho postupu dosvědčují i ustálené soudní závěry, podle kterých pohledávku, jejíž uspokojení v konkursu zákon zapovídá, nelze v něm uspokojit ani tehdy, je-li taková pohledávka do konkursu přihlášena a není správcem popřena (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.6. 2003, sp.zn. 29 Odo 565/2001, a ze dne 17.12. 2009, sp.zn. 29 Cdo 934/2009).
6. Soud prvního stupně se co do posouzení prvního (promlčeného) i druhého (sporného) nároku Věřitele, které uplatňoval v námitkách proti konečné zprávě, zcela ztotožnil se výše uvedenou skutkovou a právní argumentací správce, kterou náležitě prokázal. Proto soud postupoval podle § 29 odst. 3 ZKV a konečnou zprávu schválil, jak je uvedeno shora.
7. Proti tomuto usnesení podal Věřitel včasné odvolání, v němž soudu prvního stupně vytýkal, že napadeným usnesením nevyhověl jeho námitkám proti konečné zprávě reprodukováným v bodech 3. a 4. shora. Tyto své námitky v odvolání zcela zopakoval s tím, že mu sice správce uhradil soudem přiznané odstupné ve výši 386 956 Kč, nikoli však i úroky z prodlení ve výši 10% p.a. z částky této částky za období od 10.1. 2001 do 27.8. 2009 přiznané rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9. 2010, č.j. 13 Cmo 214/2009-290, v jehož odůvodnění je přitom jasně vyjádřen názor, že v případě pracovněprávních nároků podle § 31 ZKV, tedy i předmětného odstupného, lze společně s vymáhanou pohledávkou požadovat též příslušenství, totiž úroky z prodlení, které přirůstají k pohledávce od jejího vzniku do zaplacení, a to bez ohledu na konkurs vedený na majetek úpadce. Navzdory tomuto pravomocnému rozsudku a četným urgencím Věřitele mu však správce tuto pohledávku neuhradil, dokonce ji ani nezahrnul do své konečné zprávy ze dne 31.3.2020, a tak byl Věřitel nucen přistoupit k jejímu exekučnímu vymáhání – exekuce je vedena soudním exekutorem JUDr. Oldřichem Svobodou na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9.11. 2012, č.j. 73 EXE 5756/2012-15 ve znění opravného usnesení ze dne 13.12. 2012, č.j. 73 EXE 5756/2012-23. Věřitel také zopakoval, že jeho pohledávku čisté mzdy za období od 1.10. do 12.10. 2000, přiznanou mu pravomocným rozsudkem v témže soudním řízení ve výši 27 172 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p.a.

z této částky ode dne 10.1.2001 do zaplacení, uhradil správce bez výhrad i s uvedeným přiznaným úrokem z prodlení, a není tak jasné, proč ve dvou totožných případech postupuje odlišně.

8. Dále Věřitel opakoval svoji dosavadní argumentaci uvedenou v bodě 3. [2] shora, na základě které dovozuje, že jeho pohledávka z titulu náhrady mzdy ve výši 268 272 Kč s příslušenstvím měla být zařazena mezi pohledávky za podstatou, což se však nestalo a v dalším řízení se s ní již nijak nepočítalo. Mínil, že jakkoli jeho žaloba ohledně tohoto nároku byla pravomocně zamítnuta, existence takového rozsudku nezavazuje správce povinnosti zařadit danou pohledávku do příslušné kategorie, pokud v související věci vyplývá, že tato pohledávka je existentní a dokonce měla být evidována jako zapodstatovaná. Od vydání rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29.1.2015, č.j. 21 Cdo 735/2014-463 uplynulo více než 5 let (od vydání rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 19 Cm 143/2003-399 více než 7 let), takže správce měl dost času k tomu, aby svoje počáteční protiprávní rozhodnutí revidoval a pohledávku Věřitele zařadil mezi pohledávky za podstatou dle § 31 ZKV, což ale neučinil, stavěl se k tomu záporně. Věřitel si je vědom toho, že se správcem vedl řadu soudních sporů, které ne vždy vyzněly v jeho prospěch, leč dle jeho názoru taková okolnost nic nemění na tom, že správce postupoval v rozporu se zákonem, jestliže jeho pohledávku vedl jako rozvrhovou proto, že Věřitele nesprávně zařadil do kategorie vedoucích zaměstnanců úpadce. Na tato pochybení Věřitel opakovaně upozorňoval jak správce (naposledy dopisem ze dne 5.6.2019), tak i soud prvního stupně (naposledy v návrhu na zproštění správce jeho funkce ze dne 16.3.2020), ovšem bezvysledně.
9. Podle názoru Věřitele tudíž soud prvního stupně pochybil, když konečnou zprávu navzdory jejím namítaným vadám schválil napadeným usnesením, místo aby vyhověl jeho požadavku vrátit správci tuto konečnou zprávu s pokynem, aby do ní zapracoval oba uplatňované nároky Věřitele a ty pak mohly být z konkursní podstaty uhrazeny. Proto Věřitel navrhnul, aby odvolací soud tomuto jeho požadavku vyhověl a v tom smyslu změnil napadené usnesení tak, že konečné zprávy zahrne pravomocně přiznanou pohledávku Věřitele představovanou úroky z prodlení ve výši 10 % p.a. z částky 368 056 Kč od 10.1. 2001 do 27.8. 2009 a jeho pohledávku náhrady mzdy za období od 13.10. do 31.12.2000 ve výši 268 272 Kč s úroky z prodlení ve výši 10 % p.a. z této částky od 10.1. 2001 do zaplacení, nebo aby napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
10. Vrchní soud v Praze podle § 212 a 212a občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) přezkoumal napadené usnesení i řízení jeho vydání předcházející, aniž nařizoval jednání (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.5.2011, sp. zn. 29 Cdo 44/2009), a po tomto přezkoumání dospěl k závěru, že odvolání je zčásti důvodné.
15. Ustanovením § 433 bod 1 ve spojení s § 434 insolvenčního zákona byl s účinností od 1.1.2008 zrušen ZKV s tím, že podle § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona nadále použijí dosavadní právní předpisy, tedy vedle ZKV i o.s.ř. a další související právní předpisy v jejich znění účinném do 31.12.2007, s výjimkou ustanovení o.s.ř. o doručování soudních písemností, jež se použijí v jejich aktuálním znění. To platí i pro odvolací řízení, ve kterém proto odvolací soud z uvedené rozhodné právní úpravy vycházel, a to se zřetelem k tomu, že podle § 66a odst. 1 ZKV se pro konkurs a vyrovnání použijí přiměřeně ustanovení o.s.ř., nestanoví-li ZKV jinak.
16. Podle § 29 ZKV po zpeněžení majetku z podstaty předloží správce konkursní podstaty soudu konečnou zprávu o zpeněžení majetku z podstaty spolu s vyúčtováním své odměny a výdajů, přičemž odměnu a výdaje vyúčtují i zvláštní správci a zástupce správce, jakož i ti, kdo byli soudem v průběhu řízení funkce správce zproštěni (odst. 1). Následně soud předloženou zprávu a vyúčtování přezkoumá, po slyšení správce odstraní shledané chyby anebo nejasnosti a o

konečné zprávě a vyúčtování uvědomí úpadce a konkursní věřitele s upozorněním, že do 15 dnů ode dne, kdy byly vyvěšeny na úřední desce soudu, mohou proti nim podat námitky (odst. 2). Konečnou zprávu a vyúčtování pak projedná při jednání, k němuž obešle správce, úpadce, konkursní věřitele, kteří podali námitky, a věřitelský výbor, a rozhodne o ní usnesením, které jim doručí a vyvěsí na úřední desce soudu (odst. 3).

17. Podle § 8 odst. 3 ZKV správce má nárok na odměnu a na náhradu hotových výdajů; tento nárok správce, je-li plátcem daně, se zvyšuje o částku odpovídající této dani, kterou je správce povinen z odměny a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu. Do náhrady hotových výdajů se zahrnují i náklady na péči o spisovnu a archiv úpadce. Dohody správce uzavřené s účastníky řízení o jiné odměně nebo náhradě jsou neplatné. Vyúčtování odměny a nákladů provede správce v konečné zprávě, a není-li jí, při zrušení konkursu; předtím mu soud může povolit zálohy. Soud může podle okolností případu konkursní odměnu stanovenou podle zvláštního předpisu přiměřeně zvýšit nebo snížit. Věřitelé jsou se souhlasem soudu oprávněni na základě rozhodnutí věřitelského výboru poskytnout správci zálohu k úhradě jeho výdajů, a to i opětovně; při poskytnutí zálohy může být určen účel, na nějž má být vynaložena, a podmínky jejího vyúčtování. Činnosti, k nimž je správce povinen, může správce zadat třetím osobám na účet podstaty jen se souhlasem věřitelského výboru.
18. Podle § 6 vyhlášky č. 476/1991 Sb. se odměna správce, která náleží dle zákona, určí podle § 7 až 8 této vyhlášky. Ustanovení § 7 upravuje výpočet konkursní odměny správce, a to v odstavci 2 a 3 ze zpeněžení konkursní podstaty a v odstavci 4 z počtu konkursních věřitelů.
19. Postup vymezený v § 29 ZKV slouží k tomu, aby bylo mimo jiné (v námitkovém řízení, se kterým počítá odstavec 2) přezkoumáno, zda správce postupoval správně při soupisu konkursní podstaty, při jejím zpeněžování a při vynakládání prostředků z konkursní podstaty a jakého finančního výsledku bylo takto v konkursu dosaženo. Schválená konečná zpráva s vyúčtováním je tak jedním z podkladů pro vydání rozvrhového usnesení (§ 30 odst. 1 ZKV), nebo pro závěr, že majetek podstaty nepostačuje ani k úhradě nákladů konkursu [§ 44 odst. 1 písm. d) ZKV]. Údaje uvedené v konečné zprávě týkající se vyúčtování odměny správce, výtěžku ze zpeněžení majetku z podstaty i dalších jejích příjmů jakož i výdajů z podstaty uskutečněných, mohou být napadány a zkoumány pouze v tomto rámci a může být o nich rozhodnuto toliko usnesením podle § 29 odst. 3 ZKV, proti němuž je odvolání přípustné. Následným usnesením vydávaným v konkursu (usnesením rozvrhovým nebo usnesením o zrušení konkursu) je pak zásadně vyloučeno reparovat případné vady usnesení o schválení konečné zprávy a vyúčtování plynoucí z okolností existujících v době, kdy byla konečná zpráva s vyúčtováním přezkoumávána.
20. Dále nutno poukázat na ustálené závěry rozhodovací praxe soudů, podle nichž při jednání o konečné zprávě a vyúčtování dle § 29 odst. 3 ZKV nelze zásadně vznášet jiné výhrady než ty, které byly uplatněny v zákonné patnáctidenní lhůtě dle § 29 odst. 2 ZKV, a odvolací soud se při posuzování správnosti usnesení o schválení konečné zprávy nemůže zabývat skutkově novými námitkami proti konečné zprávě, jež odvolatel neuplatnil v uvedené lhůtě, ač tak mohl učinit (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8.1.2002, sp.zn. 1 Ko 433/2001, uveřejněné pod č. 50/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.3.2008, sp. zn. 29 Odo 397/2006 a jeho usnesení ze dne 31.3.2010, sp.zn. 29 Cdo 1391/2008). Pokud účastník konkursu námitky vůči konečné zprávě a vyúčtování nepodá, fakticky tím vyjádří akceptaci správcem předkládaných údajů. Zásadně již pak není možné úspěšně napadnout ani usnesení o schválení konečné zprávy námitkami, jež nebyly uplatněny včas. Jinak řečeno, již proces projednání a schválení konečné zprávy o zpeněžení majetku z podstaty a vyúčtování odměny a výdajů správce konkursní podstaty podléhá v řízení před soudem prvního stupně přísné skutkové koncentraci, která vylučuje uplatnění nových skutkových tvrzení až v odvolacím

řízení. Tím není dotčeno právo účastníků konkursního řízení poukázat při jednání o konečné zprávě před konkursním soudem, popř. v rámci odvolání proti usnesení o schválení konečné zprávy, na konkrétní věcnou nesprávnost konečné zprávy - na její rozpor se skutečnostmi plynoucími z obsahu spisu, tedy se skutečnostmi věcně podloženými dosavadním obsahem konkursního spisu, nikoli s nedoloženými tvrzeními. Konkursní soud při posuzování konečné zprávy a jejím schvalování není vázán pouze obsahem námitek vznesených konkursními věřiteli či úpadcem, ale přihlíží ke všem skutečnostem vyšlým (podle obsahu spisu) v průběhu konkursního řízení najevo. O tom, zda konečnou zprávu schválí, rozhoduje (i tam, kde proti ní nejsou vzneseny námitky) na základě vlastního obsahu konečné zprávy (vysvětlení v ní podaných a listin tato vysvětlení dokládajících) a na základě obsahu konkursního spisu, jenž by měl být s těmito tvrzeními v souladu. Hodnotící skutkové soudy o opodstatněnosti údajů obsažených v konečné zprávě a ve vyúčtování odměny a výdajů správce (správců) konkursní podstaty přitom soud zásadně přijímá na základě obsahu spisu (listin připojených ke zprávě) bez toho, že by těmito listinami formálně prováděl dokazování. Potřeba „dokazování“ rozhodných skutečností se výjimečně může projevit též (zpravidla na základě námitek proti konečné zprávě, jež svým rámcem přesahují skutečnosti seznatelné ze spisového materiálu). Patnáctidenní lhůta pro podání námitek proti konečné zprávě, upravená v § 29 odst. 2 ZKV, se tedy vztahuje na námitky, jejichž prostřednictvím konkursní věřitelé (popř. úpadce) uplatňují nové skutečnosti, které neplynou z obsahu konkursního spisu. Proto subjektivní legitimace k podání odvolání proti usnesení o schválení konečné zprávy nesvědčí pouze těm účastníkům konkursního řízení, kteří v zákonné lhůtě podali námitky proti konečné zprávě. K uvedenému viz judikatorní závěry Nejvyššího soudu, vyjádřené např. v jeho usnesení ze dne 25.8.2010, sp.zn. 29 Cdo 5037/2008, usnesení ze dne 31.12.2010, sp.zn. 29 Cdo 4555/2009, usnesení ze dne 31.5.2011, sp.zn. 29 Cdo 2254/2009, usnesení ze dne 15.1.2015, sp.zn. 29 Cdo 394/2013 a usnesení ze dne 8.9.2016, sp.zn. 29 Cdo 3798/2014.

21. Po projednání konečné zprávy a případných námitek konkursní soud rozhodne, zda konečnou zprávu schvaluje, či v jakém (jiném) znění, nebo zda ji neschvaluje. Ve výroku schvalujícího usnesení přitom obsáhne podstatné výstupy konečné zprávy vzešlé z jejího projednání, včetně výsledné částky pozůstávající k rozvrhovému rozdělení mezi věřitele pohledávek náležejících do první nebo druhé třídy, ze které pak soud vychází při vydání rozvrhového usnesení dle § 30 odst. 1 ZKV.

22. K tomu viz související právní úpravu:

[1] Podle § 31 odst. 1 ZKV nároky na vyloučení věci z podstaty (§ 19 odst. 2), pohledávky za podstatou (§ 31 odst. 2), nároky na oddělené uspokojení (§ 28) a pracovní nároky (§ 31 odst. 3) lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Jiné nároky lze uspokojit jen podle pravomocného rozvrhového usnesení.

[2] Podle § 30 odst. 1 ZKV správce konkursní podstaty po právní moci usnesení o schválení konečné zprávy a vyúčtování své odměny a výdajů předloží soudu návrh na rozvrh a upravený seznam přihlášených pohledávek a v návrhu uvede, kolik by mělo být pro každou pohledávku vyplaceno; po přezkoumání věcné správnosti návrhu vydá soud rozvrhové usnesení.

[3] Podle § 32 ZKV se v rozvrhu uspokojí nejdříve dosud nezaplacené pohledávky za podstatou (§ 31 odst. 2) a pracovní nároky (§ 31 odst. 3). Nepostačuje-li výtěžek zpeněžení podstaty na úhradu všech těchto pohledávek, uspokojí se nejdříve hotové výdaje a odměna správce, potom náklady spojené s udržováním a správou podstaty, poté soudní poplatek za konkurs, poté pohledávky výživného ze zákona; ostatní pohledávky se uspokojí poměrně (odst. 1). Po úplném uspokojení pohledávek podle § 32 odst. 1 ZKV se uspokojí pohledávky konkursních věřitelů

podle svého zařazení do tříd. Ze zbývajících výtěžku ze zpeněžení konkursní podstaty připadá 30 % na první třídu a 70 % na druhou třídu. Nebudou-li v některé třídě vyčerpány všechny prostředky připadající na uspokojení do ní patřících pohledávek, přesunou se tyto prostředky do bezprostředně následující třídy (odst. 2). Nelze-li plně uspokojit všechny pohledávky patřící do téže třídy, uspokojí se tyto pohledávky poměrně. Neuspokojené pohledávky či jejich části z první třídy se uspokojují ve třídě druhé (odst. 3).

[4] Podle § 33 odst. 1 ZKV jsou z uspokojení pohledávek vyloučeny také – písmeno a) - úroky, úroky z prodlení a poplatek z prodlení z pohledávek věřitelů vzniklých před prohlášením konkursu, jestliže přirostly v době od prohlášení konkursu.

23. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že v daném konkursu, prohlášeném na majetek úpadce pravomocným usnesením ze dne 11.10.2000, č.j. 99 K 45/2000-58, ustavený správce konkursní podstaty Mgr. Pavel Klán (dále opět jen „správce“), předložil soudu dne 3.4.2020 svoji zprávu o zpeněžení majetku z podstaty s vyúčtováním své odměny a výdajů ze dne 31.3.2020 s listinnými přílohami (č.l. 1919), se kterou věřitelský výbor vyslovil souhlas (podáním ze dne 8.4.2020, č.l. 1974). Tuto konečnou zprávu soud postupem dle § 29 odst. 2 ZKV zveřejnil, když ji vyvěsil na své úřední desce ode dne 27.4.2020 a o této skutečnosti, jakož i o nařízení jednání o konečné zprávě na den 2.9.2020, uvědomil účastníky konkursu - s poučením o jejich námitkovém právu – sdělením (oznámením) ze dne 17.4.2020 (č.l. 1975, 1976), které jim doručil postupem dle § 66c odst. 1 ZKV (vyvěšením na úřední desce soudu a zveřejněním v Obchodním věstníku dne 21.4.2020); současně usnesení o nařízení jednání o konečné zprávě (1977) doručil zvlášť úpadci, správci a členům věřitelského výboru i jejich náhradníkům, včetně právního zástupce Věřitele.

24. Proti této zveřejněné konečné zprávě podal námitky pouze Věřitel (prostřednictvím svého právního zástupce), a to podáním učiněným dne 11.5.2020 (č.l. 1988) s obsahem reprodukováným v bodech 3. a 4 shora, který pak zcela zopakoval i v rámci podaného odvolání (body 7. až 9. shora). Správce podal k těmto námitkám písemné vyjádření ze dne 4.6.2020 (č.l. 2029) reprodukované v bodu 5. shora. Shodné vyjádření podal správce již předtím, a to i k návrhu na jeho zproštění funkce učiněnému Věřitelem dne 16.3.2020 (č.l. 1915) na základě obdobných výtek, které formuloval v následných námitkách proti konečné zprávě; tento návrh soud zamítnul usnesením ze dne 20.5.2020, č.j. 99 K 45/2000-2021, proti němuž nepodal v zákonné lhůtě odvolání ani Věřitel (co navrhopatel). Poté soud konečnou zprávu i námitky Věřitele a vyjádření správce projednal při nařízeném jednání konaném dne 2.9.2020 (2067), jehož se vedle správce zúčastnil i Věřitel (jeho právní zástupce) a dva další konkursní věřitelé. Na to soud prvního stupně napadeným usnesením ze dne 3.9.2019, č.j. 99 K 45/2000-2284 schválil konečnou zprávu ze dne 31.3.2020 v jejím předloženém znění, když námitky Věřitele shledal nedůvodnými.

25. Podstatou Věřitelových námitek byla (pouze) jeho výtka, že v konečné zprávě nejsou uvedeny jako dosud neuspokojené jeho pracovní pohledávky za podstatou, které v konkursu uplatnil, a že tedy tato zpráva nijak nepočítá s jejich přednostním uspokojením (ve smyslu § 31 odst. 1 a § 32 odst. 1 ZKV). Dle námitek (a podaného odvolání) se jedná o tyto Věřitelovy nároky:

- A) uplatněná pohledávka náhrady mzdy za období od 13.10. do 31.12.2000 ve výši 268 272 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p.a. z této částky od 10.1. 2001 do zaplacení, a
- B) uplatněná a soudně přiznaná pohledávka úroků z prodlení ve výši 10 % p.a. z částky 368 056 Kč od 10.1. 2001 do 27.8. 2009 [když toho dne správce uhradil Věřiteli soudně přiznanou jistinu 386 056 Kč představující odstupné náležející mu při skončení jeho pracovního poměru u úpadce rozvázaného výpovědí danou mu z důvodu nadbytečnosti podle § 46 odst. 1 písm. c) tehdejšího zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce (dále jen „ZP“)].

26. Podle závěrů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.6.2003, sp.zn. 29 Odo 565/2001, uveřejněného pod č. 27/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (R 27/2004), věřitel s pohledávkou za podstatou je oprávněn domáhat se v průběhu konkursu její úhrady soudně žalobou o splnění povinnosti (§ 80 písm. b) o. s. ř. v tehdy platném znění] podanou proti správci konkursní podstaty (§ 14 odst. 1 písm. d) ZKV); to platí i ohledně příslušenství pohledávky za podstatou vzniklého prodlením správce s její úhradou. Ustanovení § 14 odst. 1 písm. e) ZKV tím není dotčeno. Ustanovení § 45 odst. 2 ZKV se nevztahuje na pohledávky za podstatou. Po zrušení konkursu přechází závazek uhradit pohledávky za podstatou ze správce konkursní podstaty na dlužníka. V rozsudku ze dne 29.9.2004, sp.zn. 29 Odo 198/2004, uveřejněného pod č. 90/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (R 90/2005) pak Nejvyšší soud také vyslovil, že pro účely konkursního řízení má určení, že pohledávka žalobce je pohledávkou za podstatou (§ 31 odst. 2 ZKV), stejné účinky jako rozhodnutí ukládající uspokojení pohledávky; obě taková rozhodnutí totiž řeší otázku pravosti, výše a pořadí pohledávky.
27. V dané věci Věřitel postupoval ve smyslu R 27/2004, když se v průběhu konkursu žalobou podanou proti správci domáhal zaplacení svých dovozovaných pracovních nároků co pohledávek za podstatou, a to v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 19 Cm 143/2003.
28. V tomto soudním řízení ovšem – což Věřitel ani v odvolání nezpochybňoval - byla pravomocně zamítnuta jeho žaloba co do požadavku, aby mu správce zaplatil náhradu mzdy za období od 13.10. do 31.12.2000 ve výši 268 272 Kč s úroky z prodlení [nárok ad A) shora], a to z důvodu promlčení této pohledávky za podstatou. Stalo se tak bodem III. výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13.5.2009, č.j. 19 Cm 143/2003-259, jenž byl v tomto rozsahu potvrzen bodem I. výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9.2010, č.j. 13 Cmo 214/2009-290, a nabyl pak právní moci dne 20.12.2010. Z toho plyne, že Věřitel v soudním řízení k tomu účelu určeném neuspěl vůči správci s požadavkem, aby mu z konkursní podstaty zaplatil uvedenou náhradu mzdy s úrokem z prodlení ad A) co pohledávku za podstatou, takže její uspokojení v rámci konkursu nepřichází v úvahu a proto správně nebyla uvedena v konečné zprávě (v jejím bodu V.) mezi pohledávkami za podstatou zbývajících k přednostnímu uspokojení.
29. Současně v témže řízení Městský soud v Praze zmíněným rozsudkem ze dne 13.5.2009, č.j. 19 Cm 143/2003-259, pod bodem I. výroku – nenapadeným odvoláním - uložil žalovanému správci, aby uhradil Věřiteli částku 386 056 Kč co odstupné náležející mu dle § 60a ZP (v rozhodném znění) při skončení jeho pracovního poměru u úpadce ke dni 31.12.2000, rozvázaného výpovědí danou mu v září 2000 z důvodu podle § 46 odst. 1 písm. c) ZP, kdy příslušná tříměsíční výpovědní běžící od 1.10.2000 skončila dne 31.12.2000. V další části bodu I. výroku soud zamítl žalobu ohledně zaplacení souvisejících úroků z prodlení, ovšem potud byl tento bod výroku (na základě odvolání Věřitele – žalobce) změněn uvedeným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9.2010, č.j. 13 Cmo 214/2009-290, kterým v bodě II. výroku, jenž nabyl právní moci dne 20.12.2010, uložil žalovanému správci, aby Věřiteli - vedle přiznané částky odstupného 386 056 Kč (která mu již byla správcem dne 27.8.2009 uhrazena) – zaplatil také [jako nárok ad B) shora] úroky z prodlení ve výši 10 % p.a. z částky 368 056 Kč ode dne 10.1.2001 [datum splatnosti odstupného odpovídající nejbližšímu výplatnímu termínu po skončení pracovního poměru (§ 60a odst. 3 ZP v rozhodném znění)] do dne 27.8. 2009, tedy aby mu zaplatil úroky z prodlení v celkové výši 317 536,53 Kč, zaokrouhleně 317 537 Kč. K tomu odvolací soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že Věřitel byl oprávněn (jak ostatně plyne již z R 27/2004) požadovat zaplacení svojí pracovní pohledávky za podstatou (§ 31 odst. 3 ZKV) i s jejím příslušenstvím představovaným úrokem z prodlení, přirůstajícím k ní až do zaplacení i během konkursu, takže nebylo důvodu nepřiznat Věřiteli i toto uplatněné příslušenství, třebaže – jak odvolací soud poznamenal - předmětné úroky z prodlení se z konkursní podstaty neuspokojí ve smyslu § 33

odst. 1 písm. a) ZKV. Tato poznámka učiněná v odůvodnění ovšem nemohla nic změnit na tom, že uvedeným pravomocným výrokem svého rozsudku odvolací soud zavázal žalovaného správce, aby (z konkursní podstaty) uhradil žalujícímu Věřiteli také uvedené úroky z prodlení co příslušenství jeho zapodstatové pohledávky (odstupného) vzniklé prodlením správce s její úhradou. Jinak řečeno, tímto pravomocným rozsudečným výrokem byl správce vázán a tedy byl povinen jím určený nárok Věřiteli splnit, a to i kdyby byla opodstatněná ona poznámka stran vyloučení tohoto nároku z uspokojení v konkursu, která ovšem nebyla v rozsudečném výroku zohledněna a tudíž byla bezpředmětná. Ve skutečnosti ale tato poznámka – již se správce v dalším průběhu konkursu řídil a již odůvodňoval (za přitakání soudu prvního stupně) nemožnost uhrazení nároku ad B) z konkursní podstaty – případná ani nebyla. Podle § 33 odst. 1 písm. a) ZKV (bod 32. [4] shora) jsou v konkursu vyloučeny z uspokojení jen ty úroky z prodlení (či úroky, poplatek z prodlení), které po prohlášení konkursu přirostly k pohledávce (jistině) vzniklé v době před prohlášením konkursu na majetek úpadce. V daném případě se však jednalo o (přisouzené) úroky z prodlení, které ode dne 10.1.2001 a tedy po prohlášení konkursu, k němuž došlo usnesením ze dne 11.10.2000 (bod 33. shora), přirůstaly k Věřitelově (přisouzené) pohledávce odstupného vzniklé při skončení jeho pracovního poměru ke dni 31.12.2000 a tedy k pohledávce za podstatou vzniklé až po prohlášení konkursu, takže nebyly vyloučeny z uspokojení v konkursu dle § 33 odst. 1 písm. a) ZKV. Ostatně, kdyby onen pracovní nárok odstupného poskytovaného při skončení pracovního poměru [§ 31 odst. 3 písm. e) ZKV] vznikl dříve, než po prohlášení konkursu či v měsíci, v němž byl konkurs prohlášen (viz § 31 odst. 4 věta za středníkem ZKV), neměl by charakter pracovního nároku za podstatou dle § 31 odst. 3 ZKV (nýbrž charakter pohledávky první třídy dle § 32 odst. 4 věty první ZKV, jež musí být uplatněna přihláškou a uspokojuje se v rozvrhu), a Věřitel by pak nemohl uspět se svým žalobním požadavkem přísudku zaplacení tohoto nároku uplatněným postupem dle R 27/2004, s nímž ovšem (jak již řečeno) úspěšný byl – dosáhl rozhodnutí ukládajícího správci zaplacení odstupného (jistiny) co pracovního nároku za podstatou vzniklého po prohlášení konkursu.

30. Lze tedy shrnout, že námitky Věřitele vedené s požadavkem, aby do předmětné konečné zprávy ze dne 31.3.2020 - jejího bodu V. obsahujícího výčet dosud neuhrazených pohledávek za podstatou náležejících k přednostnímu uspokojení ve smyslu § 31 odst. 1 a § 32 odst. 1 ZKV - byly zahrnuty rovněž jeho nároky ad A) a B) shora, zjevně nejsou opodstatněné (viz bod 38. shora) co do nároku ad A), zatímco ohledně jeho nároku ad B) jsou tyto námitky důvodné (bod 39. shora).
31. To znamená, že v předmětné konečné zprávě vskutku měla být v příslušném bodu V. uvedena – což se nestalo - také Věřitelova dosud neuhrazená soudem pravomocně přiznaná pohledávka za podstatou představující úroky z prodlení ve výši 10 % p.a. z částky 368 056 Kč od 10.1.2001 do 27.8.2009, tedy pohledávka ve výši 317 537 Kč, s níž pak suma budoucích výdajů - namísto zde uvedené částky 9 309 491 Kč - má činit 9 627 028 Kč. Onen další očekávaný budoucí výdaj z konkursní podstaty (317 537 Kč) přitom musí být zohledněn i v sumáři již uskutečněných a budoucích výdajů z podstaty, obsaženém v bodu III. konečné zprávy s výslednou zde uvedenou celkovou částkou výdajů 1 107 048 958 Kč, která ale navíc má zahrnovat i další již uskutečněný výdaj uvedený zvlášť až v bodu VII. konečné zprávy, totiž výdaj ve výši 39 455 076 Kč vynaložený v roce 2004 na plné uspokojení pohledávek první třídy dle povoleného částečného rozvrhu č.l. 784 (takže již uskutečněné výdaje uvedené v bodě IV. konečné zprávy ve výši 1 097 739 466 Kč s připočtením plnění 39 455 076 Kč činí celkově 1 137 194 542 Kč). Výsledná suma již uskutečněných a budoucích výdajů z podstaty (ve zbytku nezpochybněných) tedy má činit celkem 1 146 821 570 Kč (1 137 194 542 + 9 627 028), takže při nedotčené celkové výši příjmů konkursní podstaty 1 298 632 177 Kč pozůstávající částka určená k rozvrhu pro věřitele pohledávek druhé třídy činí 151 810 607 Kč.

32. Z uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 220 odst. 1 o.s.ř. a napadené usnesení změnil tak, jak uvedeno ve výroku tohoto usnesení.
33. Současně dlužno poznamenat, že vzhledem k ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) a odst. 3 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích v rozhodném znění účinném do 31.12.2007 nebylo důvodu k tomu, aby soud prvního stupně vyměřil Věřiteli (odvolateli) soudní poplatek za odvolání ve výši 1 000 Kč (č.l. 2303, 2306), a proto mu tento zaplacený poplatek postupem dle § 10 odst. 2 uvedeného zákona v rozhodném znění neprodleně vrátí.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení u Nejvyššího soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Praha 11. května 2021

Mgr. Ivana Mlejnková v.r.
předsedkyně senátu



Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.